

BŘETISLAV NOVÁK

8. 2. 1952, Semily, okres Semily

Studia

1967–1971 Střední umělecko–průmyslová škola sklářská (Železný Brod)

učitelé: Břetislav Novák sr.

prof. Ladislav Oliva

prof. Vladimír Linka

1972–1978 Vysoká škola umělecko–průmyslová (Praha)

učitelé: prof. Stanislav Libenský

Zastoupení ve sbírkách v České republice:

Umělecko–průmyslové muzeum – Praha

Severočeské muzeum – Liberec

Muzeum skla a bižuterie – Jablonec nad Nisou

Moravská galerie – Brno

Muzeum – Pardubice

Muzeum – Opava

Zastoupení ve sbírkách v zahraničí:

Corning museum – USA

Galerie moderního umění v Laussane – Švýcarsko

Suntory museum – Japonsko

Museum v Coburgu – Německo

Hokaido Museum – Japonsko

Habatat Galleries – USA

Imago Galleries – USA

Litvak Galleries – Izrael

Bröft Gallery – Holandsko

V ČESKÝCH ZEMÍCH BÝVALO KDYSI samozřejmým zvykem, že synové pokračovali v řemesle svých otců. Doba se změnila a technický a společenský vývoj jde natolik dopředu, že i v těch případech, kdy dochází k pokračování rodinné tradice, bezprostřední svázanost s předcházející generací těžko poznáváme. Výjimkou v tomto směru není ani akademický malíř a profesor Střední umělecko–průmyslové školy v Železném Brodě Břetislav Novák.

V zásadní orientaci tvůrčí a pedagogické profese navazuje na odkaz svého otce Břetislava Nováka staršího, ale v konkrétní náplni obou oborů činnosti plně reflektuje svou vlastní zkušenost a zcela autonomní pojetí smyslu umělecké práce.

Břetislav Novák junior měl od útlého dětství možnost pozorovat těžkou a náročnou práci při broušení skla. Byl častokrátě svědkem zázračné proměny studeného skleněného bloku v artefakt, který těšil srdce precizností tvaru a okouzloval oči proměnlivou barevností materiálu. Jeho otec, odborný dílenský učitel Železnobrodské sklářské školy, rozuměl svému oboru jako málokdo. Přesto se představy příštího pokračovatele rodinné tradice ubíraly zpočátku zcela jiným směrem. Klukovský sen o povolání pilota ztroskotal na přísném režimu vojenského učiliště a tak teprve zásluhou tohoto zklamání nabyta na významu náhradní volba studia na sklářské škole v Železném Brodě. Nebylo to zdaleka tak snadné, ale otcův příklad a vliv profesorů Vladimíra Linky a Ladislava Olivy nakonec přispěly k životnímu rozhodnutí věnovat se plně oboru broušeného skla a pokračovat v dalším studiu na vysoké škole. Po maturitě a po roční praxi v oddělení tavené plastiky v tehdejší národním podniku Železnobrodské sklo nastoupil B. Novák do ateliéru profesora Stanislava Libeňského na Vysoké škole umělecko–průmyslové v Praze. Tady prošel všestrannou sklářskou a výtvarnou „abecedou“, přesto však zůstal věrný zvolené technice tvarujícího brusu. Z určitého pohledu byl studentem možná až příliš pilným, protože některé ze svých tvůrčích problémů řešil individuálně o sobotách a nedělích v brusičské dílně svého otce. Oproti zavedeným zvykostem začal ještě jako student vystavovat a dokonce i prodávat svá díla v zahraničí. To do jisté míry ovlivnilo další charakter prací Břetislava Nováka. Od počátku totiž věnoval pozornost unikátní tvorbě, v níž nejde o začlenění autorského díla do konkrétního architektonického prostředí, ale o definici vlastní výpovědi. Metoda jeho práce se brzy ustálila na zdánlivě neměnném postupu: východiskem je skica zachycující autorovu ideu, skicu zpřesňuje kresba, kresbu ověřuje sádrový nebo hliněný model v předpokládané velikosti a teprve poté následuje vlastní realizace ve skle. Vztah mezi tvůrcem a materiálem je pro Břetislav Nováka jasně daný - na jedné straně stojí vyhraněná autorská koncepce, na druhé straně má svou váhu specifika techniky broušení a inspirativní charakter vlastního bloku skla. Toto pojetí vzájemné spojitosti však není dogma, protože teoretický předpoklad může mít v praxi opodstatněné tvůrčí korekce. Kresebné dotažení skici totiž nabízí někdy nový nápad, práce s hliněným nebo sádrovým modelem může vést k netušeným tvarovým vztahům, blok skla si v průběhu tvůrčí činnosti třeba vyžádá nečekaný způsob opracování. Samo broušení má po technické stránce určité limity, a proto je realizace některých nápadů z praktických důvodů nemožná. Břetislav Novák začínal původně s objekty z jednoho bloku skla, později volil skladebné varianty dvou či více prvků, nakonec začal v odůvodněných případech – jako jeden z prvních českých sklářských výtvarníků – používat techniku lepení skleněných dílů. Pro zastánce pravověrné sklářské estetiky to byl zpočátku projev neodpustitelného kacířství. Pozdější doba ukázala, že leckteří z prvotních halasných kritiků za čas v tichosti tutéž technologii využili ke své vlastní práci. Z čistě teoretického pohledu nabízí lepení skla netradiční příležitost k výtvarnému zhodnocení této průmyslové zavedené

techniky při tvorbě rozměrných solitérních objektů.

V roce 1991 nabídl ředitel Střední umělecko–průmyslové sklářské školy v Železném Brodě Pavel Ježek Břetislavu Novákovi pedagogické místo vtvárnika v oddělení vzorování a broušení skla. Pro umělce zvyklého žít „na volné noze“ byla představa stálého úvazku předmětem nelehkých úvah. Nakonec však tuto nabídku přijal. Časový odstup potvrzuje, že ze strany ředitele Pavla Ježka to byla dobrá volba a ze strany nastupujícího pedagoga to bylo šťastné rozhodnutí. Profesor Břetislav Novák je pro studenty železnobrodské sklářské školy podnětným učitelem z řady ohledů. Za jeho názory stojí dílo, které je známé odborníkům doma i ve světě. Jako autor se od r. 1984 dodnes zúčastnil nepřehledné řady výstav skleněných plastik, jeho objekty jsou zastoupeny v mnoha soukromých i veřejných sbírkách. Svá díla realizuje sám, a proto lépe než kdokoli jiný může studentům vysvětlit, jak klopotná je cesta od první skici ke konečnému výsledku. Broušení skla vyžaduje nesmírnou trpělivost, ukázněnost a pořádnou fyzickou námahu. Za chyby a omyly se platí nejenom zničeným materiálem, ale také ztracenými dny a měsíci práce. Surový blok skla může inspirovat i svést k laciným efektům. I sebeinvenčnější fantazii je třeba postupně prověřovat kresbou, dokonalým modelem a možnostmi zvoleného materiálu. Jiný přístup vyžaduje práce se sklem optickým, jiný s barevným sklem kompozičním a s tyčovinou a opět jiný s tabulovým sklem. Důvěrná znalost řemesla je nezbytným a samozřejmým předpokladem pro jakoukoliv tvůrčí práci, ale v tomto oboru to platí dvojnásob. Studenti bývají k teoretickým výkladům skeptičtí, u profesora Nováka si však mohou být jisti, že jsou to názory vykoupené dlouholetými řemeslnými i uměleckými zkušenostmi. Klauzurní a maturitní práce z Novákova oddělení broušeného skla potvrzují, že se žáci od svého pedagoga mnohé naučili. Vlastní tvorba Břetislava Nováka z poslední doby na druhé straně ukazuje, že i on si z dlouhodobého kontaktu se studentským prostředím odnáší nové podněty pro směr svého výtvarného uvažování. Svědčí o tom častější kombinace různých skleněných materiálů, výraznější podíl lepení či dominantní barevné akcenty u komorně laděných objektů.

Kdyby mohl Břetislav Novák starší (1913–1982) vidět dnešní práce svého syna a jeho žáků, byl by jistě překvapen, ale příliš by se nedivil. I on byl novátor, i on hledal nové techniky a přijímal nové podněty, které mu nabízelo prostředí školy. To je ta nejobecnější rovina, která spojuje otce a syna v názoru na sklářskou tvorbu a na pedagogickou práci. V konkrétních projevech se zcela logicky oba výrazně odlišují. Akademický malíř Břetislav Novák si v životě vyzkoušel v umělecké tvorbě rozmanité techniky. Rozhodně však nepatří k umělcům, kteří hledají jakoukoliv změnu za cenu ztráty vlastního přesvědčení. Již od studentských let se upsal technice broušeného skla. Ta ho po celá léta uchvacuje pro svou preciznost a pro možnost přesného provedení autorského návrhu. Sám o broušení říká, že mu jako jediná sklářská technika skýtá naprostou přesnost pro dokonalé provedení výchozí myšlenky. To je ovšem stejně tak velká přednost, jako riziko: autor se v tomto případě musí spoléhat na to, že se příležitostný divák nedá ohromit pouhou řemeslnou perfektností a pokusí se hledat rovněž hlubší spojitost mezi vytvořeným dílem a autorovou ideou. I když tu jde o problém, který se zdaleka netýká pouze sklářského umění, je sympatické, že Břetislav Novák volí zcela programově tuto rizikovou cestu. Je to totiž nejenom dobrý příklad pro jeho studenty, ale také nezbytnost pro rozvinutí oboru, který si vyvolil jako způsob výpovědi o citění a myšlení člověka v závěru dvacátého století.

OLDŘICH PALATA

vedoucí kurátor uměleckých sbírek Severočeského muzea v Liberci

JAKUB ROZTOČIL

*1. 10. 1979, Turnov

Studium

1994–98 SUPŠS, Železný Brod, prof. Rony Plesl
1999–02 AVU, Praha prof. Jan Hendrych – Figurální tvorba
2003–05 AVU, Praha prof. Aleš Veselý – Monumentální tvorba
2004 Erasmus Exchange KABK, Royal academy of art, Den Haag, Holland

Výstavy

2015 ÚMĚNÍ POJIZEŘÍ 55, Museum a pojizerská galerie, Semily (CZ)
2+2 Roztočil, Muzeum českého ráje, Turnov (CZ)

2014 8: PLBPRDLKSM, Trafačka, Praha (CZ)
Trafačka, Red gallery, London (UK)

2012 Nah Dahinter, Embassy of the Czech Republic, Berlin (DE)

2011 Pátý přez devátý, Trafačka, Prague (CZ)

2008 Balelatina / Hot Art, Brasilea Foundation, Basel (CH), katalog
Off Record, Galerie Byblos, Verona (IT)
Arte Fiera First, Bologna Exhibition Centre, Bologna (IT), katalog
New & Different, Galerie Vernon, Padua (IT)

2007 Prostor pro Intuici, Galerie U zlatého prstenu, Praha (CZ)

2006 Podhoubí, Galerie Montanelli, Praha (CZ)
Bilance, Dům umění, Opava (CZ)
Trafačka Arena Opening, Prague (CZ)
Sculpture Grande, Prague (CZ)

2005 Obraz Společnosti, Diplomová Práce Absolventi Avu, NG Praha (CZ)

2004 Škola prof. Aleše Veselého, Wortnerův dům AJG?
České Budějovice (CZ)
Audio performance, Koninklijke Academie van Beeldende
Kunsten, Den Haag
Big Bazaar, Holešovice La Fabrika, Praha (CZ)

2002 Attention? Galerie ve Dvoře, Litoměřice (CZ)

2001 Výstava absolventů SUPŠS, Budova školy SUPŠS, Železný Brod (CZ)

JAKUB ROZTOČIL žije a pracuje střídavě na Malé Skále a v Praze. Absolvoval SUPŠS v Železném Brodě a pražskou AVU u profesora Aleše Veselého v ateliéru Monumentální tvorby.

V posledních šesti letech se věnuje vizualizaci, ke které došel skrze myšlenku zhutňování nehmotného. Od dob studií, fascinován hudbou, energií nehmotného zvuku, technologickými zákonitostmi s tím spojených, jenž nám hodně napovídají v tom, jak chápat vesmír, nebo alespoň naše galaktické plynutí v časoprostoru, kde se vše točí kolem své osy, se mu otevřela cesta do světa abstrakce.

Vyvíjený nástroj, časoprostorové generativní prostředí v závislosti na rytmu, se staly primárním zdrojem jeho inspirace. Pomocí kinetického soukolí, jenž se neustá-

le přizpůsobuje účelu potřeby, generuje tzv. vizuální syntézu, tedy grafický záznam harmonického napětí souzvuků, akordů, tedy vztahů různě prolínajících se vibrací, tónů, algoritmů, ...

Toto uvolňování od potřeby ventilovat individuálně existenciální pocity skrze dílo mu přineslo pozitivní vlnu inspirace a tvůrčí energie. Snaží se vytvořit podmínky pro vznik díla, které se svévolně utváří v časové sekvenci individuálně nastolenými podmínkami. Tento záznam závislý na repetitivních polyrytmických cyklech se pak stává výsledným dílem. Snaží se tak využít esenci podstaty, jež obecně dle jeho chápání spojuje hudbu s přírodou a konečně i s vesmírem. Tok času je reprezentován dynamickým pohybem ve vztahu k rytmickým událostem.

GALERIE 22
ART & ANTIQUE PRAGUE

JAN ŠIMEK

* 14. 6. 1958 v Turnov

Výstavy

1988	Železný Brod – gal. V. Rady
1990	Rovensko pod Troskami – Výstavní síň v Radnici
1991	Liberec – Malá galerie
1993	Malá Skála – Výstavní síň, Maloskalské výtvarné léto
1993	Jičín – AR galerie
1994	Jablonec nad Nisou – galerie „MY“
1994	Staré Hrady
1995	Turnov – galerie „Na schodech“
1997	Železný Brod – galerie Vlastimila Rady
1997	Děčín – galerie „HEFAISTOS“
1999	Liberec – centrum BABYLON
2002	Semily – galerie G32
2005	Slaný – Hemerkův statek
2007	Rychnov u Jablonce n. N. – galerie v radnici
2008	Malá Skála – Boučkův Statek
2009	Rovensko u Zábřeha – Kabinet grafiky
2010	Železný Brod – galerie V. Rady
2013	Liberec – galerie CFA + H – Babylon
2014	Jablonec nad Nisou – Rosarium

Účast na výstavách

1987	Šumperk
1988	Praha – Galerie mladých, Karlova ulice
1990	Turnov – Muzeum Českého ráje, Umělci dětem
1990	Řím (Itálie) – Mezinárodní výstava akvarelů „SINAIDE GHI“ udělení diplomu za obraz „Zimní krajina“ 1990
1992	Liberec – Oblastní galerie
1992	Ölfström (Švédsko)
1996	Ostende (Belgie) – Evropská cena v malířství
1997	Brno – Výtvarná soutěž „Profila s.r.o.“, 1. cena v malbě
1999	Liberec – Oblastní galerie (členové LUVU)
2000	Herrnhut (SRN)
2008	Malá Skála – galerie Dráha
2012	Železný Brod – Klinika JŠ – se svými žáky
2014	Železný Brod – Salon 2014 – gal. V. Rady
2015	Železný Brod – Salon 2015 – gal. V. Rady

JAN ŠIMEK prožil dětství na Malé Skále v inspirativním prostředí, které je tvořeno jak zdejší nádhernou krajinou, tak i řadou zde působících výtvarníků – malířů, sochařů, sklářů.

Po vyučení v OU Bižuterie studoval v letech 1976–1979 studium ve výtvarném oddělení Střední uměleckoprůmyslové sklářské školy v Železném Brodě. Politický postoj jeho otce v r. 1968 mu znemožnil následné přijetí na AVU.

Několik dalších let se proto tedy nadále intenzivně zdokonaloval v malbě u výtvarníků zvučných jmen (*Jíra, Novotný, Komárek*).

Od poloviny 80tých let se plně věnuje vlastní tvorbě. Pracoval přitom jako návrhář svítidel v ŽBS a od roku 1994 jako učitel Výtvarného oboru na Základní umělecké škole v Železném Brodě. První výstavu měl v r. 1988 v Železném Brodě. Následovala řada dalších, samostatných i společných.

Počátkem devadesátých let se účastnil založení maloskalské galerie na Boučkově statku. V roce 1992 se stal členem Unie výtvarných umělců ČR. V roce

1996 se na základě výběrového řízení jako jediný z ČR účastnil ceny evropského malířství „European price“ v belgickém Ostende. Tři obrazy, kterými akci obesílá, jsou však v Belgii odcizeny.

V r. 2008 založil Galerii DRÁHA spolu s J. Brokem na Malé Skále. V letech 2010–2011 restauroval velké sgrafito Josefa Jíry a malovanou mapu Maloskalsko od Jana Novotného. V roce 2011 otevřel malou galerii GG 143 – v garáži u svého ateliéru. Její provoz je sezónní, na jarní vernisáži se zde vždy představují nové práce.

Jan Šimek maluje v ateliéru na Malé Skále, která je mu spolu s Českým rájem a Podkrkonošim velkou inspirací pro jeho tvorbu. Maluje to, co prožívá a jak to cítí. Jeho obrazy jsou zastoupeny v mnoha soukromých sbírkách u nás i v zahraničí.

GALERIE 22
ART & ANTIQUE PRAGUE

MARIE ROZTOČILOVÁ LARROA

* 5. října 1984, Turnov

Studium/stáže

2006–2012	Akademie výtvarných umění v Praze
2010–2012	Ateliér Malba III Michaela Rittsteina
2010	M. S. University of Baroda – Faculty of Fine Arts, Indie
2009	Open form studio Zbigniewa Libery, Hostující Umělec AVU
2006–2008	Ateliér Nová Média 2 Veroniky Bromové

Samostatné výstavy

2010	The maya at the Monolith studio, Baroda, Indie
------	--

Vybrané skupinové výstavy

2015	Malíři Pojizeří, Muzeum a Pojizerská galerie, Semily
2014	Splín markýzy z Laverne, Letohrádek v zahradě zámeckého areálu ve Valči
2013	Hotbed, Studio 1, Kunstquartier Bethanien, Berlín, Německo
2013	Netušený prostor na pomezí krajiny a duše, Letohrádek Hvězda, Praha
2013	Crossing Across, Gallery Pioneer, Nové Dillí, Indie
2013	Dancing Rain International Festival, Basistha temple, Assam, Indie
2012	Zelená, Galerie DESET – Waldesovo muzeum, Praha
2012	Ein Dutzend Jahre malerei III, Velvyslanectví České Republiky, Vídeň, Rakousko
2012	Diplomanti AVU 2012, Veletržní Palác, Národní Galerie, Praha
2012	Napůl, Galerie Via Art, Praha
2011	Za oknem..., Výloha v Revoluční 15, Praha
2011	Miluji Tě, ale už mi neříkej, že mám velkou hlavu..., AVU Galerie, Praha
2011	Kuxtal-Kiimil, The Chemistry gallery, Praha
2010	ARTYČOK.TV – ART FAIR, Meetfactory, Praha
2010	Juicy Link, Trafo Galerie, Praha
2010	Instant dinner, (A) VOID Gallery, Praha
2009	Still alive, V. Kolona, Praha
2008	KGB + VB, Hala C, Praha
2008	New media 2, Česká národní banka, Praha
2008	I.D.E.G.O., Galerie AVU, Praha
2007	Interact, Hala C, Praha
2007	AVU 18, Veletržní Palác, Národní Galerie, Praha
2006	Šestka, Pražský dům fotografie, Praha
2005	La Escuela Checa de Vidrio de Železný Brod, Villanueva de Alcoron, Španělsko
2005	Talente, Mnichov, Německo
2004	Design blok, Praha

Performance / Happening

2014	Pro Foro Interno VI. / Galerie Roxy – NoD / Praha
2013	Inkarnace / Happening v oblasti Basisthy / Assam, Indie
2013	Pro Foro Interno I. / Mlíčko / Tadyto / Praha
2011	Báseň pro Mikronu / Prague Biennale 5 / Praha
2011	Za oknem... / Výloha v Revoluční 15 / Praha

Zastoupení

curart / Dänenstraße 13, 10439 Berlin / Německo
V soukromých sbírkách.

Umělecká biografie a portfolio Máji ukazují na různorodost jejich zájmů a vícevrstevnatost osobnosti. Je typem umělkyně, která se nenuceně pohybuje mezi různými médii a současně ve své práci mísí odkazy různých výtvarných tradic a přístupů. Po studiu užití malby na sklářské škole v Železném Brodě vystudovala Akademii výtvarných umění v Praze. Zde po úvodním studiu nových médií u Veroniky Bromové a po stá- žích v performativně zaměřeném ateliéru Zbigniewa Libery a škole miniaturní malby v indické Barodě absolvovala v ma- lířském ateliéru Michaela Rittsteina.

Z tohoto výčtu je patrné, že po dobu jejího raného umělec- kého vývoje bylo charakteristické střídání médií i přístupů k práci. Zdá se, že ze studií si odnesla, kromě jiného, pře- devším důvěru v potenciál tradičního závěsného obrazu se silně intimním sdělením a současně odvahu prostřednictvím performance formulovat své postoje v oblasti obecnějších společenských otázek. Především tyto dvě polohy jsou nyní těžištěm její tvorby.

Paralelní linii její práce představují další výtvarné činnosti- malovaná keramika i tvorba lapidárních deníkových zázna- mů, které sbírá a archivuje ve formátu autorských obrazo- vých knih.

Její malířská tvorba má povahu romantické, intimně sevržené výpovědi.

Programovou prací v malířských souborech staví autorka myšlenkový rámec i hranice, v nichž se potom s jednotlivými obrazy pohybuje.

Obvykle nedeskriptivní krajinné pozadí jejích maleb je pře- devším vyjádřením jakéhosi magického mentálního prostoru. Do toho umísťují přírodní motivy skal, lesa apod. (Smrt –2.část, Z cyklu Noční život (2013). Častěji však na toto pozadí maluje drobnopisný figurativní detail (Na jaře, Na pozdím, z cyklu Noční život (2013). Činí tak jak s vědomím boha- té tradice evropského romantismu: individua obklopeného mocnou přírodou, tak v tradici indické, či obecněji, východní malby, kde má zobrazovaný, často imaginativně znázorně- ný motiv, především váhu symbolu.

V cyklu Noční život potom variuje hlavně motivy můr, které umísťuje centrálně na zmíněné pozadí. Výběr natolik sym- bolického motivu, uhrančivě krásného a tajemného nočního hmyzu, známého především svou pudovou předurčeností jít, navzdory všemu, za světlem, není jistě náhodný. Spíše než samotný noční hmyz zde ale malířka tematizuje právě onu vzdálenost, touhu překonat prostor, který dělí zvíře od pozadí,

na němž je na obraze exponováno. Jako by byly můry z je- jích obrazů odsouzeny setrvat navždy na neviditelné okenní tabuli zavěšené za prostorem, ke kterému nemohou pronik- nout, uvězněny v obraze jako za sklem v entomologickém kabinetu.

Své obrazy vytváří v malířsky suverénní formě charakte- risticky středoevropsky potměšilého sfumata, v některých malbách pozornějšímu pohledu neunikne její schopnost pra- covat i s koloristicky vyzrálou malbou a čistými tóny (Univer- zální cyklus). Zřetelně haptická stránka obrazů,vznikajících kombinovanou technikou drčeného skla a oleje na plátně (především cyklus Noční život) nezapře malířčinu zkušenost práce se sklem i její celoživotní pohyb v kraji známém svými skalními městy a některým z obrazů dodává nádech a sílu jeskynních maleb.

Experimentování s různorodými technikami Máje umožňuje rozehrávat překvapivé formálně obsahové hry, jako je tomu v jejím nejnovějším malířském cyklu. Ústřední motiv obrazů v nich není namalovaný, ale reliéfně vymezený jako silueta vytvořená aplikací vrstvy drčeného skla na podklad plátna. Znázorněný dravec je tedy divákovi na první pohled ukrytý ve změní namalovaných přírodních siločar evokujících hníz- da či křoviny. Až při pohybu před obrazem a změně úhlu pohledu se pozorovatelé motiv vyjeví. Mája tímto principem, vtahujícím aktivním způsobem do hry diváka, rozšiřuje mož- nosti své malby, která se ale nadále drží ve zmíněné tradici jakéhosi tajemného romantismu.

Na opačném konci autorčiny tvorby stojí performance a happeningy, na nichž se obvykle podílí s performativní jed- notkou Pro foro interno. Třebaže pracují tyto akce s podobně magickou atmosférou, jako autorčina plátna, jsou odlišné ve svém veřejném rozměru, jako by vystupovaly na světlo z pří- tmí vhodného ke kontemplaci jejích obrazů.

VLADIMÍR VÉLA

*27. 7. 1980, Trutnov

Studium

2000–2003	AVU, Praha ateliér klasických malířských technik, prof. Z. Berana
1999–2000	SUPŠ a VOŠ, Jablonec nad Nisou
1994–1998	SUPŠ, Turnov

Samostatné výstavy

2014	Vladimír Véla – obrazy, Galerie Felixe Jeneweina, Kutná Hora
2013	EX – Není lhostejné, kde právě jsme. (společně s O. Malečkem a D. Pešatem) Galerie Caesar, Olomouc
2013	Natři, (společně s M. Maupicovou a P. Šimičkem), Zámek, Klenová
2013	V.V., Dea Orch Art Gallery, Praha
2012	Černá hodinka – galerie Dům – Broumov
2012	Všechno má svůj čas, galerie Dole – Fiducia, Ostrava
2012	Dutiny – galerie Offfformat, Brno
2011	EX – (společně s O. Malečkem a D. Pešatem) Topičův salon, Praha
2011	Dušíčková, (společně s J. Janovským a O. Šumberou), Galerie Trafačka, Praha
2011	(.), (společně s M. Maupicovou), Galerie Michal's Collection, Praha
2010	Podobraz, (společně s M. Maupicovou) Galerie u Rytíře, Liberec
2010	Nebe a dudy, (společně s M. Burgetem) Wortneruv dům AJG, České Budějovice
2010	Kyproplej, Oblastní galerie v Liberci
2007	xXx..., Galerie Rozehnal, Praha
2006	Z + V, nyní je čas! (společně se Z. Ryšánkovou), Galerie Městského divadla, Turnov
2004	Služební jízda, (společně s P. Tichoňem), Galerie Městského divadla, Turnov
2004	Prostory a fragmenty, (společně s P. Holasem), Galerie Klicperova divadla, Hradec Králové
2003	No in – No out, (společně s P. Holasem), Galerie Millenium, Praha
2003	Mezidobí, (společně s P. Holasem), Muzeum Českého ráje, Turnov

Skupinové výstavy:

2014	Adventus, Galerie Behémot a galerie U Prstenu, Praha
2013	UB – Letadlo, Galerie Oko, Opava
2013	Kresba, Nau Gallery, Praha
2013	Pánská jízda – Milan Perič a kamarádi, Galerie Ufo, Trutnov
2013	Pod Ještědem – současná výtvarná scéna liberecka, Galerie města Plzně, Plzeň
2013	Motýlí efekt?, Galerie Rudolfinum, Praha
2012	Nedávní absolventi AVU – školy ZB, Galerie Navrátil, Praha
2010	Současná česká malba a socha, NG, Veletržní palác, Praha
2009	3xV, Vahala, Vlček, Véla, Galerie Michal's Collection, Praha
2009	Finalisté – cena NG 333 a skupiny ČEZ, Veletržní palác, Praha
2009	V. Zlínský salon mladých, Dům umění, Zlín
2009	Sjezd 396, (společně s A. Hilmarovou, M. Maupicovou a P. Tichoňem), Galerie Půda, Český Těšín
2008	Finalisté – cena NG 333 a skupiny ČEZ, Veletržní palác, Praha
2008	Běh na dlouhou trať, Galerie Kotelna, Říčany
2008	Sjezd 112 / E112, (společně s A. Hilmarovou, M. Maupicovou a P. Tichoňem), Galerie Půda, Jihlava
2008	ART in ART 2008, Galerie umění, Karlovy Vary
2007	„Karlův most ne, ale Hrad může být váš“, (společně s K. Bílkovou, P. Klvaňou, P. Tichoňem a K. Závodovou), Galerie Slováckého muzea, Uherské Hradiště
2006	Umění je na nic, Cultular Center DOM, Moskva, Rusko
2006	Diplomanti AVU 2006, Veletržní palác – NG, Praha
2006	IV. Zlínský salon mladých, Dům umění, Zlín
2005	Domovní výstava, Poděbrady
2005	Krajina, statek Dařenice, Loukov

VLADIMÍR VÉLA je absolventem pražské akademie výtvarných umění, kde studoval klasické malířské techniky u prof. Zdeňka Berana a intermediální tvorbu u prof. Milana Knížáka v letech 2000-2006. Základy výtvarných disciplín získal na Střední uměleckoprůmyslové škole v Turnově v letech 1994–1998. Patří mezi výrazné talenty soudobé české malířské scény. Od roku 2001 se účastnil školních přehlídek studentů akademie. V roce 2003 byl zařazen na III. Zlínský salon mladých, v roce 2006 na výstavu Diplomanti AVU ve Veletržním paláci v Praze, v roce 2009 byl finalistou 3. ročníku Ceny Národní galerie v Praze a Skupiny ČEZ pro mladé umělce. Národní galerie v Praze v letech 2005-2008 zakoupila pět z jeho obrazů do sbírky moderního a současného umění. První práce po akademii z roku 2006, kdy se Véla věnuje krajíně, odráží sakrální tematiku – Dušíčky, Pokušení, Sestoupení, Velikonoce. Důležitější je, že tyto malby naznačují způsob, taktiku a schopnost pracovat s reálným základem a posouvat vizuální sdělení do roviny abstrakce. Objevuje se tehdy Vélova inklinace zpracovávat přírodní elementy či jednoduché náměty, povyšovat základní tvar na ústřední motiv.

Obrazy Vély ukazují, že je pozorný pozorovatel předmětnosti. Kompiluje často spolu nesouvisející, detail přírodního tvaru se symbolem, znakem, či architektonickým tvarem. Monumentalizuje detaily, skládá je do nových významových pozic. Základem všemu je ale u Vély práce s barvou, kterou vytváří nejen prostor, ale respektuje její logickou vazbu k původnímu námětu. Ne sice vždy, ale rozhodně to napomáhá chápání konceptu. Utváření vazby abstraktní malby a všudypřítomné reálné předmětnosti světa ve kterém žijeme, je asi nejcharakterističtější prvkem Vélovy malby. Může-li být realista kupodivu zároveň abstraktním malířem je to Véla. Nejzajímavější jeho práce se vyznačují i zvláštní příměsí magičnosti (Česáček, 2010; Sova, 2010; Fontána, 2011).

Přirozená Vélova schopnost monumentalizovat souvisí i s jeho příklonem k velkému formátu. Samozřejmě nepracuje jen s ním, věnuje se i menšímu formátu. Souběžně s malbou na plátno vzniká množství kreseb a maleb na papíře, které rozvíjejí verze jednoho námětu a kupodivu zde neplatí obvyklá

teze určující velký formát malby na plátně jako definitivu. Leckdy jsou to právě menší studie, které jsou živější, plnější a více schopné vypovídat o autorově přístupu k malbě.

Je docela možné, že fakt, že se po vstupním období krajinomalby objevují u Vély nadále přírodní fragmenty, souvisí s podvědomým plánem navazovat na domácí tradici krajinářskou v české malbě bezpečně zakotvenou a udržovat tento koncept přítomný v současné aktualizované poloze abstraktní malby jakkoliv vzdáleně a zakódovaně. Nabízí se i jednodušší vysvětlení a sice autorův pocit soudržnosti s rodinou krajinou Turnovska, která přirozeně formovala Vélovy předpoklady k umělecké tvorbě. Tvary listů a lupenů, průniky světelných paprsků, dutin, spleť se mísí neustále s jinými, které ale už v přírodě nenajdeme a jsou buď výsledkem lidské činnosti (Paraván, 2010; Svorky, 2013) nebo jsou přímo součástí lidského organismu (Hemisféra, 2011). Vélova malba je zjednodušená a inteligentní. Čerpá někdy z historismu a z detailů asociujících znalost medievalistického archetypu. Užívá tvary gotického lomeného oblouku (Fontána, 2011), trojlístku gotické kružby (E, 2011), které promaluje trojzrůměrně a nikoliv schematicky. Základní tvar trojúhelníku vidíme opakovaně jako doprovod hlavního tématu v obraze Triangl (2009) schematicky a i plasticky. Gestická abstraktní plošná malba se u Vély mísí s konstrukcí prostoru i v těch obrazech, kde je ústup od reálnosti přece jen vyšší (Těžiště, 2012; Oranžový, 2013, Černé stahování, 2013).

Popsané principy Vélovy malby zajistili autorovi, že jsou jeho obrazy schopny upoutat svěžestí, aktuálností a přímočarostí a to také díky zjednodušené škále barevnosti, která podporuje obrys a tvar. Barva, plocha, malba, detail, reálné a abstraktní jsou formální složky Vélova obrazu. Co je obsah? To co jsou názvy obrazů asi ne. Obsahem je obecně snaha o spojení systému malby a reality v rozpětí mezi starým a novým, uplynulým a probíhajícím, vzpomínkou a dneškem, viděným a tušeným. Osciluje kdesi mezi malbou Oldřicha Tichého a Pierra Soulage.

Aleš Rezler